

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 965/2019
22.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Терзића, због кривичног дела тешко убиство у покушају у саизвршилаштву из члана 114. став 1. тачка 4. у вези члана 30. и члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Боривоја Боровића и адвоката Огњена Радића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 390/18 од 31.10.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 160/2019 од 07.05.2019. године, у седници већа одржаној 22.10.2019. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ивана Терзића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 390/18 од 31.10.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 160/2019 од 07.05.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 390/18 од 31.10.2018. године, између осталих, окривљени Иван Терзић оглашен је кривим због извршеног кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од три године, због извршеног кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од две године и због извршеног кривичног дела разбојничка крађа из члана 205. став 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од пет година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година у коју му је урачунато време проведено у притвору од 10.02.2017. године до 01.12.2017. године као и мера збране напуштања стана уз електронски надзор од 01.12.2017. године па надаље. Окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и паушала те оштећеном АА трошкове - на име заступања пуномоћника.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 160/2019 од 07.05.2019. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 390/18 од 31.10.2018. године тако што је окривљени Иван Терзић оглашен кривим због извршеног кривичног дела тешко убиство у покушају у саизвршилаштву из члана 114. став 1. тачка 4. у вези члана 30. и члана 33. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од 10 година и због извршеног кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од две године па је осуђен на једностепену казну затвора у трајању од 11 година у коју му је урачунато време проведено у притвору од 10.02.2017. године до 01.12.2017. године као и мера забране напуштања стана уз електронски надзор од 01.12.2017. године па до упућивања у установу за издржавање казне затвора, а окривљени Ђорђе Милошевић је због извршеног кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 04.09.2014. године до 17.12.2014. године, док су жалбе браниоца окривљеног Ивана Терзића и бранилаца окривљеног Ђорђа Милошевића одбијене као неосноване и првостепена пресуда, у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, браниоци окривљеног Ивана Терзића, адвокат Боровоје Боровић и адвокат Огњен Радић, поднели су захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП све у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1). ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да „утврди да је поднети захтев основан те да утврди означене повреде закона и након тога побијане пресуде укине а предмет врати на поновно суђење или да исте преиначи“.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, након чега је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом бранилаца окривљеног Ивана Терзића се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на писаним доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати и чије издвајање из списка предмета је захтевала одбрана окривљеног, током редовног кривичног поступка, а очигледно је да без њих не би била донета иста пресуда.

Пре свега, одбрана налази да је записник о саслушању окривљеног Ђорђа Милошевића сачињен у МУП РС Град Београд од „14.09.2014. године“ сачињен противно одредбама ЗКП, јер је исти дат у присуству браниоца по службеној дужности који је окривљеном наметнут, а не уз присуство његовог изабраног

браниоца, те да је исказ - одбрану пред МУП-ом РС дао уз примену силе и претње од стране полицијских службеника.

Врховни касациони суд ове наводе оцењује као неосноване с`обзиром на то да је у Записнику о саслушању осумњиченог Ђорђа Милошевића од стране овлашћених службених лица у службеним просторијама МУП РС Град Београд Кт 1252/14 од 04.09.2019. године констатовано да је осумњичени Ђорђе Милошевић након што је поучен и упозорен о својим правима из члана 61. став 1; члана 68. став 1, члана 70. у вези са чланом 74. и чланом 293. ЗКП изјавио да: „прихвата да га заступа бранилац адвокат Срећко Станковић“. Осумњичени Ђорђе Милошевић је са браниоцем - адвокатом Срећком Станковићем имао - обавио поверљив разговор, те након што су му предочени наводи из кривичне пријаве број Ку 16326/14 од 03.09.2014. године, коју је потом и самостално прочитао, у присуству свог браниоца адвоката Срећка Станковића, заменика Вишег јавног тужиоца у Београду Наташе Трнинић детаљно изнео своју одбрану и одговарао на постављена питања. Поред наведеног, у истом записнику МУП-а РС је, између осталог, констатовано: „Осумњичени не захтева да га прегледа лекар“. Сачињени и прочитани записник, осумњичени Ђорђе Милошевић, бранилац по службеној дужности - адвокат Срећко Станковић и заменик Вишег јавног тужиоца у Београду Наташа Трнинић, су потписали без примедби. С обзиром на напред изнето не може се прихватити став одбране из поднетог захтева да се у конкретном случају радило о „наметнутом“ браниоцу по службеној дужности.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд налази да је предметни писани доказ - записник о саслушању окривљеног - тада осумњиченог Ђорђа Милошевића Кт 1252/14 од 04.09.2014. године, прибављен у законитом поступку у свему по одредбама Законика о кривичном поступку.

Поред тога, везано за напред изнете наводе у захтеву, који се односе на то да је осумњичени Ђорђе Милошевић одбрану пред МУП-ом РС дао уз примену силе и претње од стране полицијских службеника, Врховни касациони суд, с`обзиром да су идентични наводи већ изнети и у жалби браниоца окривљеног Ивана Терзића изјављеној на првостепену пресуду, прихватајући разлоге жалбеног суда дате на страни 11, као јасне, аргументоване и довољне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

На исту битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, захтевом бранилаца окривљеног Ивана Терзића се указује и наводима да је незаконит доказ - препознавање лица (окривљеног Ивана Терзића), путем фотографије, које је вршио окривљени Ђорђе Милошевић бесмислено, с`обзиром на то да су њих двојица дугогодишњи познаници, још од детињства, а препознавање које је вршио оштећени АА, с`обзиром на то да је оштећени том приликом Ивана Терзића препознао „као лице које је некад ушло у његову радњу“, а не као извршиоца предметног кривичног дела.

Иако се захтевом бранилаца окривљеног Ивана Терзића формално указује на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима не указује на

формалне недостатке ових писаних доказа, са аспекта законитости њиховог прибављања, већ се истима суштински оспоравају чињенични закључци суда, везано за препознавање, односно истима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање - одредбу члана 440. ЗКП која не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те је захтев, у овом делу, одбачен као недозвољен.

На повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости, се поднетим захтевом бранилаца окривљеног указује наводима да у изреци осуђујуће правноснажне пресуде није описано саизвршилаштво у извршењу кривичног дела, у смислу члана 33. КЗ, јер нема описа више лица која су учествовањем у радњи извршења кривичног дела извршила покушај кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 4. КЗ.

Врховни касациони суд налази да, иако се формално указује на учињену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, поднетим захтевом се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, односно на неразумљивост изреке, а како наведена повреда, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, то је захтев, у наведеном делу, одбачен као недозвољен.

На исту повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП се указује, везано за оспоравање саизвршилаштва и наводима бранилаца окривљеног да се у радњама окривљеног Ивана Терзића не стичу битна обележја кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 4. КЗ већ се евентуално може говорити, по ставу одбране, о постојању кривичног дела разбојништво или разбојничка крађа.

Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване. У изреци побијане правноснажне пресуде су описана сва битна обележја кривичног дела тешко убиство које је учињено управо приликом извршења кривичног дела разбојништво, те је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се може применити, односно предметне радње за које је окривљени Иван Терзић олашен кривим су правилно правно квалификоване као кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 4. (у вези члана 30. и члана 33) Кривичног законика.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић